Pregaria.cat

Entrada

Reconéixer el rostre de l'altre

Sumant les hores setmanals que vas en transport públic, segur que a estones has contemplat els rostres dels altres. Hi ha de tot, evidentment. Potser algunes persones et recorden coneguts o conegudes teus... però en general veus, mires, però no reconeixes.

En canvi, fa poca estona has vist algú que ha despertat dintre teu un reconeixement. Aquesta cara em sona, no recordo el nom, però és una persona que ja era a la meva memòria, potser de fa temps... no sé si m'animo a anar a saludar-la. No sigui que de fet no hi ha res entre nosaltres, i puc fins fer el ridícul.

Però que magnífic és poder reconèixer algú encertadament, retrobar un vell amic, un company d'estudis, el veí de quan vivíem al carrer Gran de Gràcia. La memòria es desperta, et porta a altres temps, tornes a ser tu, i el buit immens del temps sense contactes sembla que et crida a omplir-lo ni que sigui amb poques noves, que facin de fil conductor entre dos mons que avui s'han retrobat.

Els rostres són el camí del reconeixement; també ho pot ser la veu, o l'instint del cor. El rostre, els ulls, la pell, els cabells, la forma de moure el llavis... tot va agafant figura i et transporta a altres temps, altres llocs.

També hi ha rostres desconeguts a primer cop d'ull que, de fet, desperten un reconèixer el misteri de tota persona. No sé qui ets, però en el teu rostre reconec una realitat vital, un interrogant, una necessitat, una persona.

Fa unes setmanes es va parlar dels orígens de l'univers, i de la hipòtesi Déu des de la perspectiva de la ciència. S'emprava la racionalitat deductiva de les causalitats. Res a dir... però els rostres de les persones, la natura tota, l'univers, les flors i les infinites ones del mar... no són també rostres pels quals reconeixem, amb l'ajuda de la fe, Aquell que va dir "Sóc el Camí, la Veritat i la Vida"? No és el rostre de Jesús el reconeixement del Déu Amor?

Jesús Renau sj

Evangeli de Lluc 24, 30-33.

30 Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. 31 Llavors se'ls obriren els ulls i el van reconèixer, però ell desaparegué del seu davant. 32 I es van dir l'un a l'altre:

--¿No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?

33 Llavors mateix es van aixecar de taula i se'n tornaren a Jerusalem.